

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce J. Š., zastoupeného Rudolfem Skoupým, advokátem se sídlem Svitavy, Soudní 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2007, č. j. 31 Ca 114/2006 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2006, č. j. 6547/110/2005-Ha (dále jen „napadené rozhodnutí“), změnil žalovaný podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) k odvolání žalobce dodatečný platební výměr ze dne 22. 4. 2003, č. j. 16977/04/265970/6938, vydaný Finančním úřadem v Moravské Třebové (dále jen „správce daně“); dodatečně stanovený základ daně ve výši 1 426 939 Kč byl napadeným rozhodnutím snížen na částku 426 939 Kč a dodatečně vyměřená daň ve výši 404 852 Kč byla snížena na částku 84 852 Kč.

Ve věci již žalovaný rozhodoval podruhé, když jeho první rozhodnutí ze dne 16. 11. 2004, č. j. FŘ/3175/110/2004-Ha, kterým zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 22. 4. 2003, č. j. 16977/04/265970/6938, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2005, č. j. 31 Ca 18/2005 – 17.

V pořadí druhé rozhodnutí žalovaného žalobce opětovně napadl žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 31. 1. 2007, č. j. 31 Ca 114/2006 - 20, zamítl.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku shrnul skutečnosti zjištěné ze správního spisu. V prvním rozhodnutí žalovaného ve věci nebyly žalobci uznány vnosy do podnikání ve výši 2 205 000 Kč, které byly zaúčtovány jako příjmy neovlivňující daňový základ; žalobce neprokázal, že finanční částka pocházela z jeho osobních zdrojů (zdaněných v některém z minulých zdaňovacích období či osvobozených od daně z příjmů). Poté co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2004 zrušeno rozsudkem Krajského soudu ze dne 31. 10. 2005 uznal žalovaný v nově provedeném odvolacím řízení za prokázaný zdroj vnosů do výše částky 1 000 000 Kč.

Nadále spornou mezi účastníky zůstala otázka původu zdroje vnosů do podnikání ve výši 1 205 000 Kč; žalobce tvrdil, že šlo o jeho předchozí úspory a příjmy z podnikatelské činnosti. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že byl žalobce na ústním jednání dne 5. 12. 2003 vyzván, aby prokázal z jakých zdrojů sporné vklady pocházely, jak byly zdaněny nebo zda byly od daně z příjmů osvobozeny. Žalobce byl povinen ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu vyvrátit pochybnost správce daně o původu finančních prostředků a prokázat tak své tvrzení, že se jednalo o osobní vklad do podnikání a že *a contrario* nešlo o nezdaněné příjmy. Jestliže žalobce účtoval o vložených finančních prostředcích v peněžním deníku, byl správce daně oprávněn jej vyzvat k prokázání jejich původu, příp. zdanění či osvobození od daně v předchozích zdaňovacích obdobích. Dle tvrzení žalobce se mělo jednat o jeho dlouhodobé úspory; v odvolání uvedl, že v letech 1993 až 1998 tvořil úspory minimálně ve výši 600 000 Kč. V žalobě pak žalobce uvedl, že úspory tvořil již od roku 1970, kdy nastoupil do zaměstnání. Krajský soud shledal, že žalobce v průběhu daňového řízení neuvedl žádné konkrétní údaje, kterými by svá tvrzení specifikoval ani nedoložil žádné relevantní doklady. Žalovaný sestavil tabulku žalobcem vykázaných příjmů od roku 1989 do roku 2002, přičemž vycházel pouze z údajů, které v podaných daňových přiznáních za minulá zdaňovací období uvedl žalobce. K námitce žalobce, že v uvedeném období dosahoval i příjmů ze závislé činnosti a tyto nebyly žalovaným zohledněny, krajský soud uvedl, že to byl právě žalobce, kdo byl povinen prokázat zdroj vnosů a že se jedná o jeho pochybení, jestliže další příjmy žalovanému nevyčísлил a nedoložil. Přesto krajský soud dospěl k závěru, že i kdyby žalobce doložil příjmy ze závislé činnosti za období od roku 1989 do roku 1998, kdy jeho pracovní poměr zanikl, ani tak by výše jeho celkových příjmů neodůvodňovala tvrzení o vytvoření úspor ve výši 600 000 Kč. Nemohlo obstát ani tvrzení žalobce, že v roce 2002 vybral z peněžních prostředků v rámci svého podnikání částku 1 125 000 Kč pro osobní spotřebu a z toho vrátil zpět do podnikání částku 1 050 000 Kč. Jak je zjevné z přehledu vnosů do podnikání a výběrů pro osobní spotřebu zaznamenaných žalobcem v peněžním deníku, veškeré vklady v roce 2002 byly uskutečněny do 1. 11. 2002 a výběry pro osobní spotřebu předcházející tomuto datu činily v souhrnu částku 125 000 Kč. Částka 1 000 000 Kč byla

vybrána pro osobní spotřebu ve dvou výběrech až ve dnech 28. 11. a 31. 12. 2002. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu, neboť ohledně finančních prostředků ve výši 1 205 000 Kč, vložených do podnikání, neprokázal jejich původ, příp. zdanění či osvobození od daně v předcházejících zdaňovacích obdobích. Výtky žalobce, že žalovaný neprovedl důkazy, které by prokazovaly, z jakých obchodů a od jakých subjektů měl žalobce příjmy obdržet, je zcela lichá. V této fázi řízení leželo břemeno důkazní na straně žalobce (poté, co správce daně vyjádřil v tomto směru opodstatněnou pochybnost a vyzval jej k prokázání svých tvrzení ohledně zdroje vnosů); teprve pokud by žalobce předložil relevantní důkazní prostředky, přesunulo by se břemeno důkazní ohledně případného vyvrácení věrohodnosti takových důkazních prostředků na správce daně. Námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci řádného označení druhu daně v jeho výroku byla krajským soudem shledána jako nedůvodná. Napadené rozhodnutí zcela vyhovuje náležitostem ve smyslu ustanovení § 32 daňového řádu. Výhrada žalobce ohledně formulace výroku napadeného rozhodnutí, a to že odvolání mělo být po částečném vyhovění ve zbytku zamítnuto, byla taktéž shledána nepřipadnou. Způsob rozhodování odvolacího orgánu vyplývá z ustanovení § 50 odst. 6 daňového řádu; žalovaný postupoval zcela v souladu s ním.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného a dále uplatňuje vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Stěžovatel vyčítá krajskému soudu opomenutí toho, že se ve věci jednalo již o druhé rozhodnutí žalovaného, které bylo přezkoumáváno správním soudem. Stěžovatel upozorňuje, že již v první žalobě ze dne 17. 1. 2005, podané proti prvnímu rozhodnutí žalovaného, namítal existenci svého pracovního poměru od roku 1970; dále uvedl, že podniká od roku 1992, a to v rámci vedlejší činnosti při pracovním poměru a poté od roku 1998 již provozuje podnikání jako svou hlavní činnost. Ze všech těchto činností tvořil stěžovatel úspory. Námitka, že stěžovatel tvořil úspory již od roku 1970 a nikoliv až od roku 1989, od kterého úspory počítal žalovaný, byla tedy vznesena ještě před druhým rozhodnutím žalovaného ve věci. Po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného se žalovaný soustředil jen na otázku peněžitého daru ve výši 1 000 000 Kč, kterou následně uznal za prokázanou. Poté, co byla věc vrácena zpět žalovanému, nebyl stěžovatel vyzván k prokázání svého tvrzení ohledně tvoření úspor již od roku 1970; žalovaný se s touto námitkou navíc ve svém druhém rozhodnutí vůbec nevypořádal a přes prokazatelně vznesenou námitku dokazování nedoplnil. Žalovaný vyšel pouze z příjmů od roku 1989, které navíc použil ve zkreslené podobě, neboť do nich nezapočítal všechny příjmy stěžovatele ze závislé činnosti. Postup žalovaného tak založil rozpor s ustanovením § 50 odst. 3 daňového řádu. Nezohlednění stěžovatelovy námítky má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Napadený rozsudek krajského soudu nemůže zhojit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tvrzením, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně příjmů od roku 1970, když on sám měl tyto příjmy doložit podle ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu. I přes uvedené námitky trvá

stěžovatel na tom, že částku 1 205 000 Kč byl schopen uspořít ze svých příjmů již od roku 1989. Správce daně dále pochybil, když se zabýval toliko posouzením vnosů do podnikání v rámci roku 2002. Stěžovatel již v odvolání uvedl, že úhrn vnosů do podnikání v letech 1999 až 2002 činil 5 308 200 Kč a úhrn výběrů pro osobní spotřebu činil 4 087 000 Kč (do konce roku 2001 se poslední výběr ve výši 1 000 000 Kč uskutečnil k 31. 12. 2001). Veškeré tyto výběry stěžovatel nespotřeboval s ohledem na své minimální životní náklady (viz. svědecká výpověď matky stěžovatele) a v částce 1 205 000 Kč je tak použil jako opětovné vnosy do svého podnikání. Stěžovatel odkazuje na přehledy o vnosech a výběrech, které jsou součástí správního spisu, neboť tyto zcela korespondují s tvrzeními stěžovatele. Stěžovatel již nemá povědomí o tom, jak jinak by mohl vnosy do podnikání doložit. Dle přesvědčení stěžovatele není fakticky možné prokázat jiným způsobem, že se jedná o tytéž peníze. Stěžovatel je toho názoru, že důkazní břemeno přešlo na správce daně podle ustanovení § 31 odst. 8 daňového řádu a bylo tudíž na něm, aby prokázal, že se jedná o zdanitelné příjmy stěžovatele za rok 2002, z jakých zdrojů a jakým způsobem jich stěžovatel nabyl a z jakého důvodu byly posouzeny jako ostatní příjmy podle ustanovení § 10 zákona o daních z příjmů. Toto důkazní břemeno správce daně neunesl. Stěžovatel odmítá závěr krajského soudu, že v daném případě důkazní břemeno na správce daně nepřešlo.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci toliko uvedl, že v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil svůj postup; odvolává se na své závěry v napadeném rozhodnutí vyslovené a navrhuje kasační stížnosti zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podaných kasačních stížností (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v nich uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Úvodem je nutno předesíť právní názor, vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2005, č. j. 31 Ca 18/2005 – 17, kterým byl žalovaný vázán při svém rozhodování (poté, co bylo první rozhodnutí žalovaného citovaným rozsudkem zrušeno). Krajský soud ve vztahu ke spornému vkladu finančních prostředků do podnikání ve výši 1 205 000 Kč uvedl, že žalovaný zmiňovanou částku neuznal jakožto záúčtovaný příjem neovlivňující daňový základ ve zdaňovacím období 2002, aniž tento svůj závěr podložil konkrétními zjištěnými údaji. Žalovaný tehdy pochybil v tom, že z jeho rozhodnutí nebylo zřejmé, jak hodnotil tvrzení stěžovatele o jeho úsporách z let 1993 až 1998 ve výši cca 600 000 Kč a jeho tvrzení ohledně příjmu získaného z prodeje nemovitosti. Těmito skutečnostmi byl žalovaný povinen se v novém odvolacím řízení zabývat. Žalovaný se v novém rozhodnutí skutečně vypořádal s otázkou prodeje nemovitosti a shledal, že z kupní ceny nemohl stěžovatel získat žádné relevantní příjmy, neboť hned v následujícím roce zakoupil nemovitost novou, a to za cenu o 666 595 Kč vyšší. Dále žalovaný na základě daňových přiznání žalovaného od roku 1989 do roku 2002 (tj. rozšířil zkoumané období oproti stěžovatelem uváděnému rozpětí let 1993 až 1998) vypočetl stěžovatelem přiznané příjmy. Žalovaný vycházel z materiálů, které měl k dispozici ze své úřední činnosti, a dospěl k závěru, že ani takto zjištěná výše příjmů za uvedené období neodůvodňovala stěžovatelovy vnosy do podnikání v roce 2002 ve výši 1 205 000 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nezohlednil ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 daňového řádu skutečnost, která vyšla najevo v rámci přezkumu odvolacím orgánem a která měla podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Stěžovatel má na mysli své tvrzení, které uvedl až v první žalobě ze dne 17. 1. 2005 (tj. nikoliv v rámci daňového řízení), když poukázal na skutečnost, že úspory tvořil již od roku 1970, kdy nastoupil do zaměstnání. Stěžovatel je toho názoru, že jakmile vyšla tato skutečnost najevo, byl žalovaný povinen jej vyzvat, aby v tomto směru prokázal své tvrzení; žalovaný se s touto skutečností nijak nevypořádal a nijak nedoplnil dokazování. Navíc i ve vztahu k příjmům za roky 1989 až 2002 neuvedl žalovaný veškeré stěžovatelem dosahované příjmy, tudíž celkový výsledek byl stanoven zcela mylně.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu ohledně rozvržení důkazního břemene v posuzované fázi daňového řízení. Jestliže stěžovatel přišel s tvrzením o tvorbě úspor již od roku 1970, byl to právě on, kdo byl ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu povinen své tvrzení podložit důkazními prostředky. Stěžovatel měl vůči žalovanému projevit aktivitu, alespoň v tom směru, že by uvedl název a sídlo svého bývalého zaměstnavatele (resp. zaměstnavatelů), od něhož by bylo lze získat podklady ohledně jeho příjmů ze závislé činnosti. Stěžovatel však zůstal v obnoveném odvolacím řízení naprosto nečinný. Žalovaný tudíž nemohl ani zohlednit jeho tvrzení uplatněné v první žalobě, jelikož se nejednalo o skutečnost mající podstatný vliv na řízení; bylo to toliko obecné tvrzení nepodložené jakýmkoli důkazními prostředky. Proto se žalovaný nedopustil nezákonnosti a jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť vyhověl požadavkům vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu a dostatečně odůvodnil své závěry.

K tvrzení stěžovatele ani nemohlo být přihlédnuto pro jeho neurčitost. Z povahy věci je zřejmé, že stěžovatel snad ani nemohl očekávat, že takový nepodložený a neurčitý argument bude přijat. Jiná situace by nastala v případě, kdy by stěžovatel aktivitu projevil a svá tvrzení by žalovanému doložil. Jestliže by žalovaný předložené důkazní prostředky neosvědčil jako důkazy nebo by je považoval za nedostatečné a z toho důvodu by dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene stěžovatelem, aniž by stěžovatele o tom informoval a vyzval jej k doplnění důkazních prostředků, došlo by tak k porušení jeho procesních práv.

Žalovaný se nezohledněním tvrzení stěžovatele o tvorbě úspor od roku 1970, uplatněném až v první žalobě, nedopustil porušení ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé daňového řádu, neboť rozsah této normy směřuje na skutečnosti, které vyšly při přezkoumávání rozhodnutí najevo, přičemž nebyly odvolatelem uplatněny. V posuzovaném případě však stěžovatel novou skutečnost a tvrzení uplatnil, a to vůči krajskému soudu. Jakmile byla tato nová skutečnost stěžovatelem uplatněna už na ni nedopadal rozsah normy podle ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé daňového řádu. Vůči žalovanému zůstal stěžovatel nečinný, své tvrzení neuplatnil a nedoložil, proto se nyní nemůže podivovat nad tím, že žalovaný rozhodl ohledně částky 1 205 000 Kč v jeho neprospěch. Daňový subjekt je povinen prokazovat veškeré údaje uvedené v daňovém priznání (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Této své povinnosti se nemůže zprostit ani námitkou, že ho žalovaný nevyzval k předložení potřebných důkazních prostředků, když je naprosto zřejmé (z protokolu o ústním jednání ze dne 5. 12. 2003), že správce daně

vyjádřil důvodné pochybnosti o vnosech do podnikání v roce 2002 a vyzval daňový subjekt k prokázání z jakých zdrojů vnosy pocházejí, jak byly tyto zdroje zdaněny nebo zda byly od daně osvobozeny. Ohledně prokázání původu částky 1 205 000 Kč tak důkazní břemeno leželo na stěžovateli a na správce daně nikdy nepřešlo, neboť stěžovatel nedoložil žádné relevantní důkazní prostředky, se kterými by se správce daně či žalovaný byli povinni vypořádat. Jediná věta uvedená stěžovatelem v první žalobě, naprosto nepodložená v dalším průběhu daňového řízení, nemůže být v tomto ohledu relevantním tvrzením. Žalovaný vycházel z informací o příjmech stěžovatele, které měl k dispozici ze své úřední činnosti; nelze mu vyčítat, že informace o příjmech nebyly úplné, když se stěžovatel ani nepokusil o jejich doložení. V důsledku neunesení důkazního břemene stěžovatelem bylo rozhodnuto v jeho neprospěch.

Stěžovatel se na další místě odkazuje na předložené přehledy o výběrech pro osobní spotřebu a vnosech do podnikání v letech 1999 až 2002 a jejich podložení příslušnými daňovými doklady a má za to, že jsou dostatečným důkazem; přiznává však, že ani neví, jak by jinak mohl prokázat, že se jedná o stejné peníze v rámci výběrů pro osobní spotřebu a vnosů zpět do podnikání. Z těchto přehledů správce daně mohl toliko zjistit objem vnosů a výběrů za zmíněná zdaňovací období, avšak nebylo lze z nich zjistit původ vnosů. Tvrzení stěžovatele, že předložením jím zmiňovaných dokladů přešlo břemeno důkazní na žalovaného, je zcela mylné, neboť tento důkazní prostředek nebyl s to prokázat skutečnosti mezi správcem daně a stěžovatelem sporné. Stěžovatel měl doložit původ zdrojů, ze kterých pocházely vnosy do podnikání a v tomto směru žádné relevantní důkazní prostředky nenabídl. Pokud by tak učinil, přešlo by skutečně břemeno důkazní na správce daně ohledně případného vyvrácení věrohodnosti takových důkazních prostředků. K tomu však nedošlo a stěžovatel byl i nadále povinen prokázat to, co tvrdil v daňovém přiznání a k čemu byl správcem daně i vyzván podle ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu. Pouhé předložení přehledů o vnosech a výběrech nemohlo zapříčinit stav, kdy by správce daně byl povinen sám prokazovat původ zdroje vnosů. *„Daňové řízení je ovládáno zásadou, že každý daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Důkazní břemeno nastává na straně daňového subjektu tehdy, když správce daně vyjádří relevantní pochybnosti o tvrzení daňového subjektu, ten je pak povinen tvrzené skutečnosti prokázat. (...) Důkazní břemeno, které stěžovatele ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní stíhá, nelze přenášet s poukazem na § 31 odst. 8 cit. zákona na správce daně. Jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na toto ustanovení dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele; přitom v případě, že tak neučinil dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění.“* (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 72, dostupný z www.nssoud.cz). Dále např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, uvedl zdejší soud, že *„podle § 31 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, leží v daňovém řízení důkazní břemeno na daňovém subjektu; jestliže ten nesplnil svou zákonnou povinnost již v řízení před správním orgánem, nemůže taková skutečnost být k tíži správního orgánu.“* Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 – 125, publikovaného pod č. 1022/2007 Sb. NSS, se rovněž podává, že *„daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (...).“*

Uvádí-li stěžovatel, že správce daně pochybil, pokud omezil posouzení vnosů do podnikání pouze na rok 2002, je na místě především uvést, že v tomto směru v žalobě ničeho nenamítal, ač tak zjevně učinit mohl; krajský soud se tedy s tímto důvodem nemohl vypořádat, proto je takto nově uplatněná kasační námitka ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155, dostupný z www.nssoud.cz, z něhož se podává, že „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.*“

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., ji rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu